

MINNESOTSKI ZVON

St. 2 - 3 Gilbert - Minnesota - za Feb. in Marec 1951 Leto I.

VESELO

ALELUJO

19 51
ŽELITA UREDNIŠTVO IN
UPRAVA

Marjan Kosmač

CVETNA NEDELJA

Spomin in pomen svetne nedelje je za nas zemljane zelo pomemben. Spominja nas na Jezusov slovesni prihod v Jeruzalem. Dan po večerji je šel Jezus z učenci v Jeruzalem. Ko so se približali mestu in prišli do Betfage ob Olijski gori je Jezus poslal dva učenca in jima rekel: "Pojdita v bližnje mesto, ki je pred vama in tam bosta našla osličo privezano in zrebe pri njej. Odvežita jo in pripeljita k meni. In če bi vaju kdo vprašal, recita, da Gospod potrebuje in takoj jo bo pustil."

Učenca sta šla in storila, kar jima je Jezus naročil. In položila se najo svoje plašče in Jezus je sedel nanje. Ljudje pa, ko so to videli, so razgrinjali svoje plašče, drugi so sekali vejice z dreves in jih stlali po poti in vzklikali so: "Hozana Sinu Davidovemu, blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem!"

Hozana na višavali!

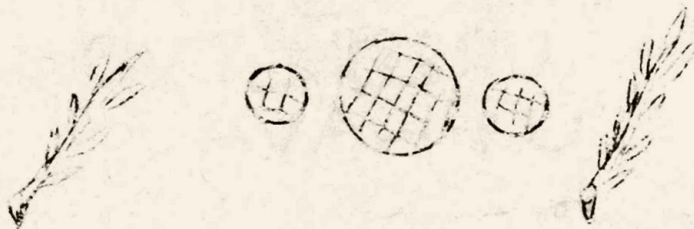
Velika množica pa, ki je bila prišla na praznik, je slišala, da prihaja Jezus v Jeruzalem. In vrela so palmarje vejice ter šli naproti, ter klicali: "Hozana, blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem,

Kralj Izraelov!" (Mt. 21, 1-9)

Ima cvetna nedelja tudi drug pomen. Ko je Jezus zagledal mesto Jeruzalem pred saboj, so je razjokal nad njim in rekel: "O, da bi bilo spoznalo tudi tudi ti vaj na to čas, kaj ti je v miru! Tako pa je skrito pred tvojimi očmi. Zato, prišli bodo dnevi na te, ko te bodo tvoji sovražniki obdali in obkrožili ter stiskali od vseh strani; in v tla bodo po-teptali tvoje in tvoje otroke v tebi, in ne bodo pustili v tebi kamen na kamnu, ker nisi spoznalo časa svojega obiskanja." (Lk. 19, 41-44)

Katoliška cerkev,

njegovo skrivnostno telo obhaja že leto za letom

v liturgiji ta dogodek. Prvi del je vesel, ko blagoslovljajo oljne vejice in butarice, drugi del pa je popolnoma nasproten, žalosten, ko se pri evangeliju bere pasijon- Kristusovo trpljenje.

Nam otrokom je navadno poznan in občutimo le bolj veseli del. Dobro se še spominjam, ko sem bil še doma kot majhen deček, sem že gledal, da bi nesel v cerkev čim večjo in čim lepšo butarico. Že nekaj dni prej so mi jo starši kupili, kakor tudi sestrici. Seveda ker sem bil še premajhen, sem neprestano stal za atom, da so jo obložili še z jabolki in pomarančami.

Navadno so nam za cvetno nedeljo kupili tudi novo obleko in šolne, na kar smo skrbno pazili, da je ostalo čisto tudi za velikonočne praznike.

Cvetna nedelja. Že pol ure pred začetkom sv. maše smo hiteli od doma. Ker sem imel farno cerkev zelo blizu, nisem imel prilike, uživati veselja z butaricami po poti v cerkev, kar so imeli otroci iz sosednih vasi. Cerkev je bila ta dan posebej lepa. Čeravno so bili oltarji prazni, podobne pokrite z vijoličastim pokrivalom, so jo krasile neštete luči, oljne vejice in številne butarice, ki so plapolale kakor žitna polja v času viharja. Po končani sv. maši smo navadno šli k procesiji še okoli cerkve, v prvi vrsti otroci z butaricami in duhovniki, kar je še bolj poživilo našega duha in nas spomnilo na čase, ko je Jezus stopal v Jeruzalem.

Ni pa bilo s tem še končano naše delo. Lepa slovenska navada je, da mora biti v vsaki hiši butarica ali saj oljkova vejica. Ker je bilo pri nas več otrok, smo imeli določeno, da je vsako leto nesel eden butarico na atov dom. Niti domov nisem imel časa iti, pohitel sem k sorodnikom, kamor sem vedno rad zahajal, menda zato, ker so imeli trgovino in so bili doma bomboni in druge slaščice. Tam so me že pričakovali. V roke so mi stisnili pomaranče, vrečico pirhov ter nekaj drobiža, katerega sem skrbno nese v svoj šparovček."

Že prej sem omenil, da je morala biti pri vsaki slovenski ~~kpeški~~ hiši blagoslovljena oljna vejica ali butarica. To je navadno gospodinja v času hude nevahte, streie ali potresa, zažgala v krušni peči, kar naj bi obvarovalo vsake preteče nesreče. Šesti teden po veliki noči "Križev teden" je po gospodinja redno vsako leto nalomila nekaj leskovih palic od blagoslovljene butarice, ter jih nesla na domače njive, jih v obliki krža zapadila v zemljo, pokropila z blagoslovljeno vodo in prásila, da bi Bog obvaroval polje pred vsemi neozgodami.

In še nekaj nas spominja oljkova vejica. Prvi dan štiridesetdanskega posta, na popolnično sredo, gospod župnik zažgejo nekaj oljčnih vejic, ter jih spremenijo v pepel. S tem pepelom pepelijo farane in govorijo besede: "Spomni se človek, da si prah in da se v prah povrneš."

O cvetni nedelji lepo piše naš pesnik Simon Gregorčič v pesmi "Oljki", kjer opisuje prigoz, ko duhovnik bleskavlja butarico in oljčne vejice na cvetno nedeljo.

Na kratko sem poskusil popisati lep, globok in veličasten pomen zadnje postne nedelje. Predvsem je to namenjeno za vas, moji mlajši bratci in sestrice, kateri vseh teh lepih običajev ne poznajo. Nekateri ste samo enkrat ali dvakrat šole nesli butarico, a njenega pomena še niste razumeli. Za vas, ki ste pa že malo večji in hodite že v drugi oddelok slovenske šole sem pa napisal, da skupno vse obnovimo, in morda vsak sam doma starše še nekoliko povpraša ter nam potem v šoli pove, da bomo vsi skupaj še več vedeli o teh lepih obredih naše Matere - katoliške Cerkve.

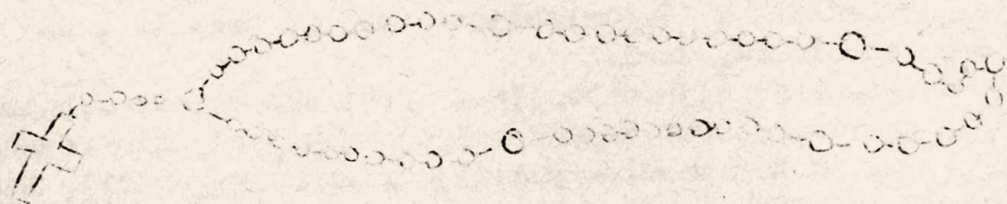
Miro Hedved

KAKO STA KRISTINCA IN JANEZEK PRIŠLA DO "TA VELIKE MIZE"

Naša družinica je precej številna, saj je šest otrok. Najmlajša sta Kristinca in Janezek. Ker težko sežeta do mize, josta navadno pri svoji mali mizi.

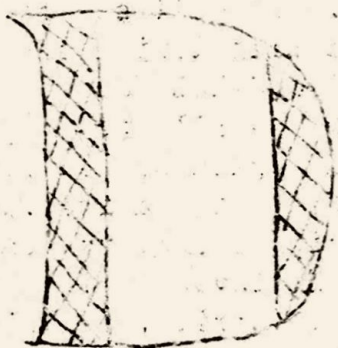
Včasih si pa želita, sedeti z nami pri "ta veliki" mizi. Sta pa zelo navihana in navadno prosita z molitvičo.

Nekoga dne je Kristinca gledala, kako bi prišla do "ta velike" mize. Hodila je okrog očka, manice in prenišljevala kako naj prosit. Naenkrat je začela moliti. Ko je Janezek to videl in slišal, je začel za njo ponavljati in prosil ata, če tudi on lahko sede za veliko mizo. Ata je dovolil, ker je vedel, da sta se trudila in naučila moliti. Vsi vemo že naprej, kdaj bosta zopet sedela z nami, ker se tako skrivnostno pripravljata na molitev.

Franci Medved

POT V AMERIKO

Prva svetovna vojna je prinesla s seboj nekako "preseljevanje narodov". Tudi jaz sem z mnogimi Slovenci zapustil svoj dom. Težko sem ga pustil. Tuda moralo je biti.

V taborišču Spittalu sem živel pet let. Tedaj se je začelo izseljevanje zopet naprej. Še dalje od doma. V Argentino, Venezuelo, Chile, Peru, Brazilijo, Avstralijo in končno tudi v Ameriko. Mnogi izmed njih ne bodo videli svoje lepe domovine nikdar več.

Jaz sem se s svojimi starši preselil v Ameriko. Težko som čakal, kdaj bom odšel in še težje je bilo slovo od mnogih mojih prijateljev.

Sedli smo na vlak, ki je brzel po zelenih dolinah, med visokimi skalnatimi gorami, pokritimi z belim snegom, skozi dolge predore in velika mesta. Z odprtimi očmi in občudovanjem sem gledal božjo naravo.

Prišli smo v Salzburg, veliko mesto, ki je sedež Salzburške škofije. Mesto leži v dolini okrog znanega in visokega gradu, ki strmi v nebo in tiho kraljuje hrupnemu mestu. Ogledal som si mesto in z atom sva zavila tudi na grad.

Po enem tednu smo odpotovali naprej proti Brononu. Tu smo čakali dva tedna v taborišču. Potem so nas zapeljali v pristanišče in vkrcali smo se na ladjo "General Sturgis".

Ni bilo skoraj človeka na ladji, ki nobi zajokal, ko se je oddaljeval a ladja od obale. Pa jok je kmalu potihnil. Obujali smo spomine. Tudi to je dolona potihnilo, ko se je ladja začela zibati. Redek je bil izvzet neusmiljeni mornarski boleznim. Ladja se je tako zibala, da je na prednjem koncu zajemala vodo. Ko smo jedli v jedilnici, nam je izpred nosa odneslo vse krožnike s prti vred. Tako smo bili kmalu do grla siti vožnje po morju. Kar noveščljivi smo bili mladim mornarjem, ki so, ko se je ladja najbolj gugala, neovirano plezali po vrveh in bčvali stebre.

Morje je bilo razburkano in bobnelo ter grmelo svojo pesem, ki je strašna za nekatero in najlepša za drugo. Valovi so se postavljali pred ladjo in delali visoke stene, kakor, da je ne puste naprej. Tuda ladja se zaleti vanje in jih razbija. Bola pona se vleče za ladjo in dela nekako pot.

(Dalje prihodnjič)

Jana Kruden

RAZNAŠALEC ČASOPISOV

Večkrat sem premišljeval, kako bi si zaslužil kaj denarja. Najlažje delo bi bilo, raznašati časopise - sem si mislil,

Rečeno, storjeno. Ponudil sem se, da bi raznašal časopis "Duluth Herald." To je bilo lani meseca aprila.

Prejšnji raznašalec Jakob Gorše me je uvedel v delo in mi pomagal. ~~Če~~, ko je bilo treba pobrati denar.

Ob ponedeljkih in torkih so časopisi tanjši, zato ga kar lahko raznosim. Ob četrkih pa ima vsak izvod skoro $3/4$ lb., komaj jih nosim. Časopise imam v vrečasti torbi. Vsak stane 25 centov tedensko. En izvod dobim zastonj; če pa pridobim novih odjemalcev, dobim darilo. Štiriindvajsetim strankam ga nisim.

Časopis "Duluth Herald" vsebuje na prvi strani novice, mnogo oglasov je v njem, zadaj so pa smešnice.

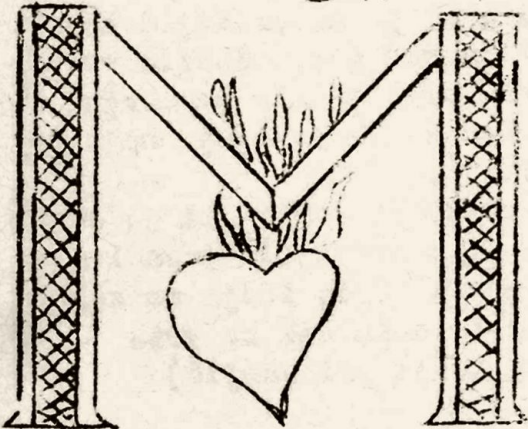
Z denarjem, ki sem ga prislužil pri raznašanju, sem si kupil kolo, da mi poleti ni treba hoditi poš.

Povedati pa moram, da sem pri raznašanju časopisa zamudil po nepotrebnem že marsikako urco, takrat je bilo doma :joj!

To se zdaj ne bo več zgodilo, ker hitim z delom, da pridem potem še v slovensko šolo, kjer slišim marsikaj koristnega.

Gdč. L. Verhje

NAŠIM MATERAM

ed najlepše spomine zadnje dobe v domovini, uvrščamo proslavo materin-skega dne, 25. marca.

Zakaj si je verni slovenski narod izbral ta dan?

V prvi vrsti je hotel počastiti našo nebeško Mater, prečisto Devico Marijo. Ta dan, obhajamo praznik Marijinega oznanenja, ko ji je angel Gabrijel prinesel poročilo v galilejsko

- 1 -

mesto, Nazaret, da je naša milost pri Bogu in bo rodila Jezusa, ki bo kraljeval v hiši Jakobovi in njegovemu kraljestvu ne bô konca.

Njo so si izbirali za vzor naše matere . Nanjo se je oziral naš narod v vseh težavah, v vseh nevarnostih in nikdar ne bo odnehal prositi jo pomoči, saj se je že tolikrat in tolikrat izkazala Vodnica in Pomočnica. Pri njej išče dobra mati sveta.

Ker je bil pravi svetnik in pravilni dan vseh naših mater, naj bodo te vrstice posvečene njej, ki se je vžrtvovala za nas.

Mati !

Vse kar je človeku najplebšnega in najplemonitejšega je združeno s tem imenom. Prva beseda, ki se jo je učila naša otroška usta je bila "mati", in moške ne umirajo, dokler niso še poslednjikrat izrekli te besede. Mati je angel varuh naših domov in naših duš. Prva učiteljica je bila ona. Učila nas je spoznavati Boga, salopati roke k Stvarniku, njena roka nas je vádila, ko smo začeli deleti križne roke nas spremlja v vsem življenju.

Najboljše pesniki in pisatelji so opevali mater. Pesnik A. Medved ji je posvetil najlepše verzice, ko se že spominja na vernih duš večer ter ji izpoveduje, kako se ni dal ves bogati svet pokoja in stoji na njem grobu sam.

Skoro bi rekli, da razumajo pisatelji v tem, kdo bo lepše povedal kaj o materi.

Saj že tolikokrat govorili o Cankarjevi materi, o kateri pripoveduje, da se je naučila brati in pisati čisto takrat ko so otroci hodili v šolo. Ponoči se je učila tisto, da bi jo pred otroki ne bi bila sram. Tako lepe slovensčine kot jo je znala govoriti mati, ni znal nihče, še celo slovnice so se učili od nje . Cankar pravi: "Mati zna vse." V svojih spisih opisuje njeno trpljenje, izpoveduje, kaj je zagrešil in obžaluje. Njegovi najvišji vzori so :mati, domovina in Bog.

Vsakdo, ki je razumel tajine, je občutil, kako slepandko srce večno hrepenče išče mater misli, pisma in pismu. Misel nanjo je osrečujoča in sladka.

Ona je tista, ki za nas ne naha prositi pri Onem, v čigar rokah je naša usoda, pa najsi bo to živa ali mrtva, mati, nikdar ne pozabi na svojega otroka.

Mati je bližje, ki živi, da daruje srce. Nič ne misla nase, srečna je, da so le otroci srečni, vse se izgoreva zanje. Njena ljubavna do otrok je toliko, da je celo naj primerna svoji božji ljubezni. Odkoveva na žrtev je njena narava, vsebratna in pozna.

Naše matere imajo pogum, da gledajo trpljenju v obraz in vdano nosijo živiljski križ.

Si že kdaj premislil, premislila, kaj vse je mati že prestala zate.

Se spominjaš poti v tujino? Matere so šle z otroki, nič niso gledale nase, samo na otroke, kako bi jim to težko pot od ljubega doma lajšale. Kolikokrat same sebi niso privosile nobenega priboljška, da je bilo le zate!-

Tu takrat, ko je izvedela slovenska mati, na kako krut način je izgubil življenje njen sin za Boga in vero, se spominjaš njegovega trpljenja, pa tudi njene globoke vdanosti v božjo voljo. Pri njej, ki je prestala najhujše ob izgube svojega sina, je iskala pomoči in tolažbe.

Mati je pravzaprav božji čudež.

Odpove se veselju, sreči, marsikatero uro svojega življenja daruje samo sreči svoje družine.

Premisli dragi otrok te besede in na najlepši dan, ko še spominjamo svojih mater, reci: "Zahvaljen Bog, ki si mi dal dobro mater."

Poleg tega pa prosimo vsi, da bi dal ljubši Bog našemu narodu še mnogo dobrih, vzornih mater.

Veliki teden

VELIKI ČETRTEK

Napisal bom nekaj spominov, kako smo praznovali v domovini veliki teden.

Na veliki četrtek zavežejo zvonove. Pravijo da "grede v Rim". Tako ostanejo zavezani do velike sobote. Namesto zvonov se oglašajo "raglje in tolkači."

Toda to ni še dovolj za otroke. Njihovo največje veselje je, ko pridejo polke po noč tih "boga strašilo".

Vsi otroci prinesejo s seboj raglje, saboje, škafe in kladiva. Skrūno pazi-
jo, kdaj bodo gospod ušelili s šabo po olatarnih stopnicah. Takrat začne
vse ragljati in ragljati. Včasih se pa že med obredom oglasi raglja, če
kdo kaže svojo novo ragljo prijatelju. Ko se uženejo z ragljanom, se otro-
ci začno prepireti, kdo ima lepšo in glasnejšo ragljo. Vsak trdi, da je
njegova najlepša.

Na ta dan se ustavi vse delo na polju. Ljudje ponetajo in čistijo o-
krog hiš in v hiši. Vse se pripravi na veliko noč.

Zjutraj našuje sveto obhajilo v vsaki župniji. Če je več duhovnikov,
grede ostali k sv. obhajilu. To je v spomin, ko je Jezus postavil zakra-
ment sve Rešnjega telusa.

VELIKI PETEK

To je najžalostnejši dan velikega tedna. Pra-
vijo, da je zemlja strnila. Vse žaluje za Jezusovo
sartjo. Raglje nam vse dan spominjajo na ta groz-
ni dogodek. Zjutraj ni sv. maše in sv. obhajila.
Po obredih praznujejo žalost in božjo grob.

Vsi ljudje grede spiti k božjemu grobu in po-
ljulljajo Jezusa in Telo.

Mama zanost in otroci žalje. Doma je kuhati tudi veliko gnoj s sa k
"žegnu". Otroci pa se vajo plati.

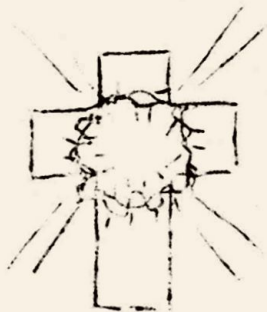
Pregovor pravi, da kdaj je na veliki petek mose, se zasavi.

V domovini je bilo navada, da se hodilo vse žene ta dan v cerkev s čr-
nimi rotani na glavi in z nekimi žalostnimi ali čaršeniškovo strašno sartjo.

VELIKA SOBOTA

Na veliko soboto se zberejo otroci že
na vse zgodaj pred cerkvijo. Ta cerkveniuk
že kudi ogenj, ki ga bodo gospod župnik
blagoslovili. Po blagoslovu nastijo fantje
blagoslovljeni ogenj po hišah z žarčični
gobani. Po vseh hišah zakurajo z blagoslov-
ljenim ognjem.

Dekleta pa čarajo s svetilkami, da du-
hovnik blagoslovi vodo. Blagoslovljeno vodo

nosejo domov, kjer jo hranijo vse leto.

V nekaterih krajih je bil običaj, da so se hitela dekleta univat v resno travo, ko so se zvenovi vrnili iz "Bima".

Popoldne nalože v velike jerbase kelač, gnjat, potice, pirhe in hren. Pirhe za k žegnju pobirvajo račce, kar pomeni Jezusovec kri. Hren pa pomeni Jezusove muke in trpljenje. Po "žegnju" vse drvi s polno paro domov.

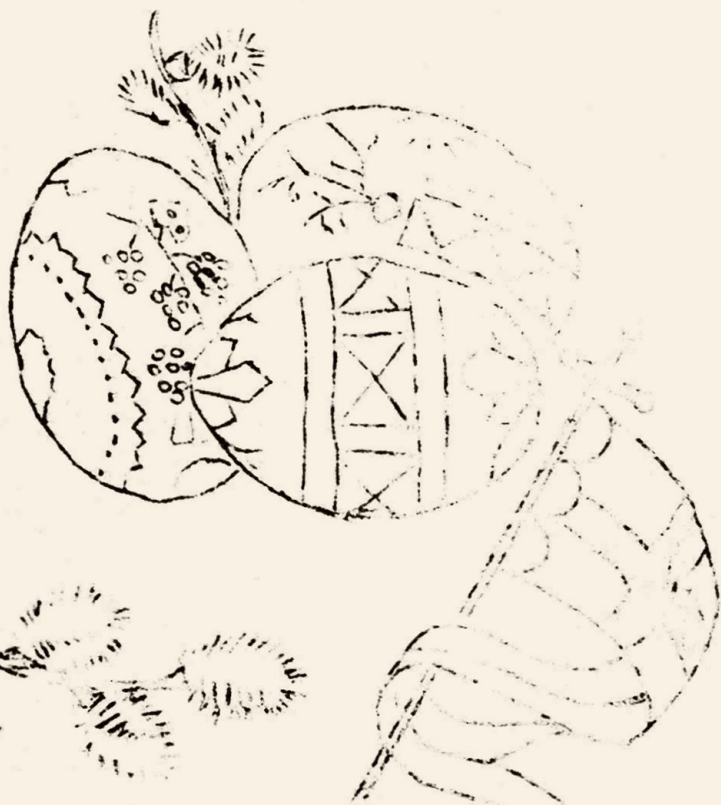
V nekaterih krajih imajo Vstajenje v soboto. Ponekd pa na veliko nedeljo. zjutraj. Veliko veselje se naseli v dušo vsakoga vernika, ko gospod župnih zapoje "Aleluja". Nato začne done mogočno posmi in procesija se začne razvijati iz cerkve. Močnejši fantje nosijo bandera. Če jim veter prevrne bandero, je to največja sramota zanje. Uglednejši možje pa nosijo nohte, pod katerim nose gospod župnik menštrance. Ko se procesija vrne med lepim potrkovanjem v cerkev, zapojemo zahvalno pesen.

Množice se razidejo in vse praznuje Vstajenje z največjo veličastnostjo.

VELIKA NEDELJA

Po sv. Maši, ko ljudje zajtrkujejo jede "žegen". Po zajtrku vse beži iz hiše. Zuncj na vasi se začne sekanjcin trkanje pirhev. Tako veselje je ves dan.

V nekaterih krajih pa praznujejo veliko noč tako, da hiti hiše ne ponedoje. Ne grede iz vasi na obisk k svojim znancom. Toda na veliki ponedeljek gre vse obiskovat prijatlje.

NAŠA VAŠ

Med drevjem zelenim
in cvetjem pisanim
stoje bele hišice,
ki ponos se vse Slovenije.

Z okonca si vsakega
ogleduje svet cvetličica,
rožmarin al' nagelj rdeč
ki povsod je tak slovoč.

Pred cerkvijo
lišce tri ti senco nudijo,
pod njim' zvečer se fantje zbirajo
in lepe pesmi pojejo.

Milena Dolenc

VELIKAN in DEČEK

V prijazni dolini ob jezeru je stala majhna hiša, v kateri je živela ubožna družina. Veliko bili pobožni ljudje. Oče je bil ribič in je vsak dan lovil na jezeru.

Blizu njih je živel tudi ribič, velik, zelo velik, velikan. Nekočega dne pride velikan k ribiču. Potrka na vrata. Žena hiti odpirat. Vpraša jo, kje je mož. Pove mu, da je odma in ga povabi v hišo. Velikan ga je vprašal, koliko rib je ujel. Ribič: "Kar veliko, gospod." "Jaz pa ne dosti, ker nisem dober ribič", odgovori velikan. "Znam pa dobro igrati šah". "Jaz tudi", odgovori ribič. "Ob zimskih večerih sva z ženo večkrat igrala, ampak žena ne zna tako dobro kot jaz." "Ti tudi ne tako dobro, kot jaz", je dostavil velikan, "Pa so dajva", je odgovoril ribič in šel po šah.

Prvič je ribič zelo dobro igral in dobil igro. Drugo igro je igral velikan boljše in je tudi dobil. Pri tretji pa je rekel velikan: "Sedaj pa staviva za kakšno stvar". "Jaz ne morem, je odgovoril ribič. Nimam ne mačke, nepsa, ne kure, kaj šele krave."

"Kokaj pa imaš", je rekel velikan; "Imaš lepegardečka." "Tega pa ne dam, no!" je vzkliknil ribič, "enoga sanoga imam."

"Potem znam jaz boljše nego ti, ker se bojiš in voš, da boš izgubil", je nadaljeval velikan. "Ne bojim se", je odgovoril ribič in stava je bila dogovorjena.

Dolgo sta igrala, končno je zmagal velikan.

Zena je pričela jokati: "Glej, svojega edinega otroka bova zgubila, zakaj si igral?"

Očetu je bilo zelo hudo. Velikan je vse to opazoval.

"Dobro, otrok je moj, ali ker je vam hudá, ga bom pustil do jutri. Jutri pa pridem ponj. Če ga pa skrijete tako, da ga ne najdem, vama otroka pustim".
(Dalje prihodnjič)

Milena Dolenc

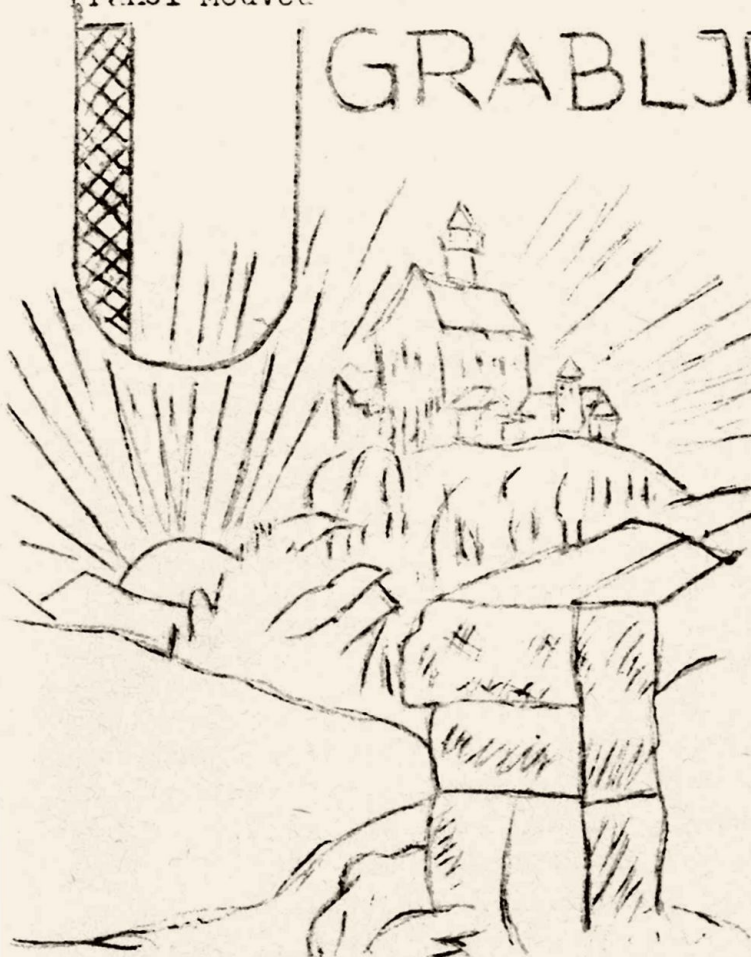
VELIKA NOČ

Jožko in Marta se vračata iz šole. Velikonočne počitnice so se jima začele. Jutri bosta pomagala barvati pirhe. Zelo sta se veselila, ker je to bilo njihovo največje veselje. Drugo jutro, ko sta vstala, sta takoj hitela v kuhinjo in vprašala mamo: "Kdaj bomo barvali pirhe." "Popoldno," jima je odgovorila mama. Zelo težko sta čakala in hodila mama spraševati, kdaj bo popoldno. Po dolgem času je pa le prišlo. Ker je mama dala kulati jajca, sta že šla po barvo. Kmalu so bila jajca kuhana in barvanje se je pričelo. Zelo lepi pirhi so bili. Drugi dan pa bodo nesli k blagoslovu. Drugi dan popoldno je mama poklicala Jožka in Marto: "Pridita, bomo nesli k blagoslovu." Šli so v hišo in pripravili jerbas. Ko je bilo vse polno, so šli v cerkev. Takoj po blagoslovu so se vrnili domov. Jutri se bodo pa mastila z vsomi blagoslovljenimi jedili in sekali pirhe.

Franci Medved

GRABLJENI OTROK

Na strni počini ob temnem gozdu je stal star grad. Visoki stolpi in mogočna utrdba okoli njega se je videla daleč po deželi. V njem je živel grof Hrast s svojo ženo in sinčkom Henrikom, ki je bil ljubljencev vseh grajskih prebivalcev.

Lep mir je vladal okrog njih, a ni sreča nikdar ne počiva. V deželo so udrli sovražniki in nastala je strašna vojna. Vitez Hrast je moral iti s svojo posadko na bojišče.

Nekoga dne je prijezdil v grad sel s sporočilom, da je grof Hrast težko ranjen in želi videti svojo ženo.

Grofica se je težko ločila od malega Henrija. Izročila ga je v varstvo služabnici Marjetki, kateri je skbno naročila pred svojim odhodom: "Dobro glej na malega Henrija, da se mu kaj ne zgodi. Ne gani se iz Otroške sobe,

saj imamo mnogo služabnikov, ki bodo lahko opravili drugo delo."

Ponovno se je grofica poslovila od svojega ljubljenoega in odšla s te-
žkim srcem.

Minilo je nekaj dni. Nekoga prijaznega popoldne so prišli v grad godci in se na grajskem dvorišču svirali.

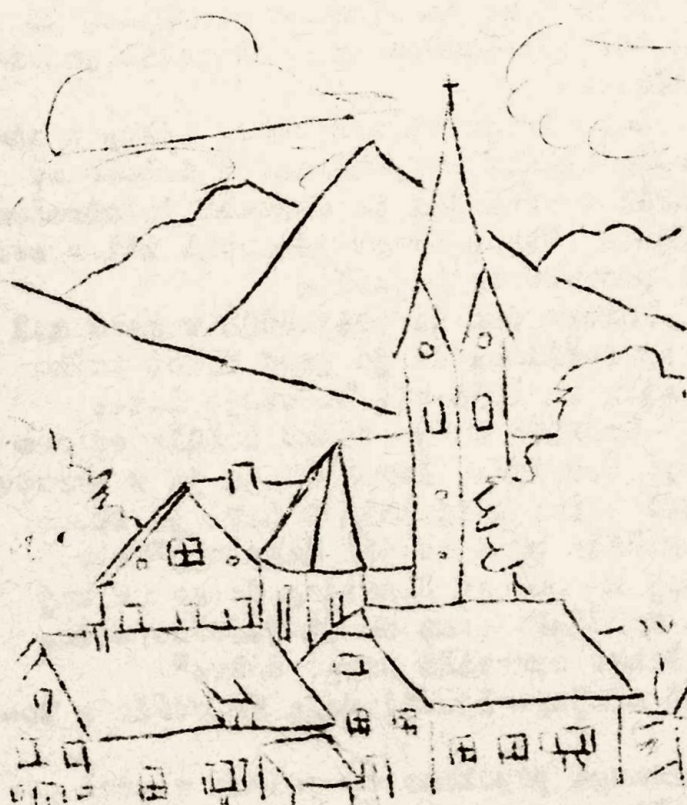
Vsa grajska služinčad jih je prišla poslušat. V nekaj trenutkih se je že vse vrtelo ob zvokih lepe godbe.

Marjetka pa se je dobro zavedala svoje dolžnosti ter si ni upala ven. Nekdo je potrkal na vrata. Stopil je grajski služabnik in vabil Marjetko na ples. Nekaj časa se je ustavljala, pa jo je promagalo veselje do plesa. Mislila je, da bo mali itak še spal, ona pa se bo malo zavrtela in prišla kralju nazaj.

(Dalje prihodnjič)

Vika Bajda

SLOVENSKA VAS

Kdo ne pozna slovenske vasi?
Ob beli cesti stoje prijazne
hišice. Z odprtih oken se vi-
jejo rdeči nageljni, ki razši-
rjajo svoj prijetni vonj daleč
na okrog. Poleg njih zeleni
rožmarin in roženkravt, ponos
slovenskega dekleta. Ves dan
so odprta okna, svež zrak te
pozdravlja, ko stopiš v sloven-
ski dom.

Pod okni vidiš v nekaterih
hišah zelenobarvne ograjce, kjer
so nastavljene živobarvne pel-
gonije, petunije in begonije.

Ob hišah se vrtovi. Tam
goje gospodinje vsakovrstno zel-
enjad, dekleta pa cveticc. Tu
vidiš sponladi raznobavne marjetice,
dišeče vijolice, pisane mačhe,
tulipane, narcise in šnarnice.
Poleti pa najdeš dišeče vrtnice,
zajčke, gladiole, ciniije, pred
vhodom pa se preplezavajo vrtnice

V vsaki vasi najdeš znamenje, kapelico, kije dokleta in pterci
kaj radi krasijo s svežimi cveticami.

Si že kdaj prisluhnil lepemu slovenskemu pritrkavanju ob sobotah
popoldne ali pred praznikom. Najprej se oglašajo mali zvonovi s
svojim: "Tingel, tingel, tingel", nato pa vnos zapoje veliki zvon
svoj krepki "bon, bon". In koliko načinov tega pritrkavanja slišiš.
To službo opravljajo slovenski fantje v vasi. V postu pa to pri-
trkavanje utihne v znak žalosti in pokore.

Blizu cerkve je navadno zasajena lipa, kjer se zbirajo možje, ki se pogovarjajo o lepih in žalostnih časih, ki jih je doživljala naša domovina in presojuje svetovne dogodke.

Vaški fantje pa prepevajo lepe narodne pesmi, zlasti ob večerih da se razlega slovenska pesem v tiho noč.

Po pisanih travnikih pa vidiš otroke, ki nabirajo cvetje, da z njim okrase oltarček, ki ga v nobeni slovenski hiši ne pogrēšaš.

Za vasjo se dvigajo prijazni griči, na marsikaterem nas pozdravljajo bele cerkvice, ki jih je postavila ljubezen slovenskega ljudstva do vsemogočnega stvarnika in v čast njegove Matere.

Ančka Krujc:

K A K O J E M A R T I N E K M O L I L

R O Ž N I V E N E C .

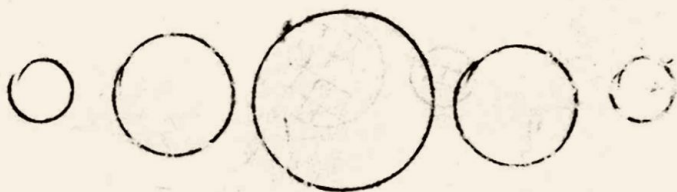
Pri Martinovih molijo vsak večer rožni venec, po navadi moli naprej ata ali mama. Kadar pa pride otrokom na misel, se ga kae po vrsti razporedijo in molijo vsak večer edena. Martinček je star čelo pet let in pogosto zleze v posteljo, ko zazračno z rožnim vencem. No, pa sedaj še je ze malo privadil temu zanj tako mučnemu delu. Sedeti pa skoro mora. Le poredkoma se spravi h klečanju.

Nekega večera je prosil staro mamo; "Mama, danes bom pa jaz molil." "Ti si še premajhen," mu je odgovorila mama. Z jokom pa je še dosegel da mu je dovolila. Bil je vesel, da bo smel danes naprej moliti.

Po večerji vpraša: "Mama ali bomo molili tistega: ki je tebe Devica vnebesa nesel?" "Ne, danes je petek in bomo molili žalostni del," odgovori mama.

Pri prvi desetki so mu malo pomagali, pa je speljal. Pri drugi je nekaj časa premišljeval, nato pa práv glasno rekel: "Ki je za nas prizan bil." Ata je meral nekaj kbat "grdo" pogledati po sobi, da je zopet nastal mir, ker so se mu vsi smejali.

Na koncu je povedal, da ne bo več žalostnega dela molil, ampak bo tistega "Kije v nebesa ušel."

Uganke

REŠITEV IZ ŠT. 1.

	1	2	3
1.	V	O	L
2.	O	K	O
3.	L	O	V

	1	2	3
1.	V	O	Z
2.	O	N	O
3.	Z	O	B

	1	2	3
1.	D	I	M
2.	I	V	O
3.	M	O	L

1. Da mu ni bilo treba peš hoditi.

2. Steklenica

KRIŽANKA

1		2	3	4	
	5				
	6			7	
8	9				
10			11		
			12		
13					

VODORAVNO:

- Žival ki živi v puščavskih krajih.
- Latinska beseda za "zdrava".
- Želja mnogih
- Drugi sklon gl.štev.žen.sp.
- Koristno sredstvo za posteljico.
- Svetopisemska oseba stare zaveze.
- Del človeškega telesa.

NAVPIČNO:

- Razvrstitev leta
- Žival ki vidi tudi ponoči.
- Najstarejša mati
- Nenadomestljivo sredstvo za gradnjo hiše.
- Droben
- Nikalnica
- Žensko ime

Minnesoteki zvon izdaja slov. mladina na Gilbertu in Pinevillu.-

Ureja, razmnožuje ter tiše : Franci Medved

Tipka : Marjan Kosom

